

hvilke Sagen stiller sig noget anderledes. Jeg nævner ingen Navne, ligesom der i Udvalgets Betænkning ikke er nævnt Navne, og det er med Forfæet, fordi jeg har ment, at Personer ikke skulle drages frem under en saadan Debat, og deri have Udvalgets andre Medlemmer været enige med mig. Det er principielle Spørgsmaal, som her forelægges, og det er Anvendelsen af disse Principper paa enkelte Personer, hvorom der er Tale; jeg vil derfor kun nævne Numre. De fire Numre, hvorom der er Tale, nemlig Nr. 61, 66, 217 og 327, om dem har Udvalget indstillet, at der ikke skal meddeles dem Indfødsret, fordi de have faaet Understøttelse for et forholdsvis saa kort Tidsrum siden, at man mente, det ikke var rigtigt at give dem Indfødsret. Man er nemlig gaaet ud fra den Betragtning, at det havde dog kræves, at en Mand, som skulde have Indfødsret paa den Tid, han søger derom, ikke staar paa Nippet til at gaa ind under Fattigvæsenets Forsørgelse, og at han i alt Fald i et passende Aaremaal har været saaledes stillet, at han har kunnet ernære sig selv og sine. Meningen er ingenlunde den, at vi ville gøre Forstel, saaledes at Folk, der høre til de i økonomisk Henseende mindre velstillede i Samfundet, ikke skulde kunne faa dansk Indfødsret. Jeg tror, at enhver, der vil gøre sig bekendt med samtlige Ansøgninger og sammenholde dem med Udvalgets Betænkning, vil sige, at det har stillet sig meget liberalt og humanit i saa Henseende. Men Meningen er den, at man er bleven enig om, at det burde kunne kræves, at enhver efter sin Stilling og sine Forhold havde en nogenlunde selvstændig økonomisk Stilling. Ikke i den Forstand, at han havde sin Fremtid sikret; havde vi fastholdt dette, og ikke villet foreslaa andre til danske Medborgere end dem, der havde det, vilde vi vistnok af det store Antal Ansøgere i Nar være blevne nødt til at stryge over Halvdelen. Derimod har man ment, at man skulde kunne stille den Fordring, at man kun optog saadanne, som kunne ernære sig selv, og som i en Narække havde ernæret sig selv uden at maatte ty til det offentlige Bistand, og det er nu fire af Ansøgerne, som man har ment af disse Grunde ikke at kunne tage med. I øvrigt skal jeg give følgende Oplysninger. Med Hensyn til Nr. 61 er han 54 Nar gl., har modtaget Hospitals- og Sygehjælp af det offentlige 1889—90. Nr. 66 er 45 Nar og har modtaget en lignende Hjælp i 1885. Nr. 327, hvem jeg tager først, er 46 Nar og har modtaget lignende Hjælp i 1887. Her er altsaa 3 Menninger, som endnu ikke ere ældre, end at der godt kunde tænkes det Tilfælde, at de kunde komme igen om en

Række af Nar, og have de da holdt sig uden for den offentlige Understøttelse, vil der jo kunne blive Tale om deres Optagelse. — Nr. 217 er 74 Nar gammel og har modtaget lignende Hjælp i 1881 og 1887. Om ham skal jeg tilstaa, at der i alt Fald for mig har været nogen Betænkelse ved at lade ham gaa med mellem de fire, men efter at vi alle have undersøgt hele Sagen og drøftet den med den højtærede Indenrigsminister, have vi dog ment, at heller ikke han var saaledes stillet, at han egentlig kunde komme i Betragtning til Meddelelse af dansk Indfødsret.

Endnu skal jeg gøre opmærksom paa, at samtlige fire Ansøgere høre til dem, hvem Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse har nægtet sin anbefaling. Og naar man kender, med hvilken Humanitet Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse afgør disse Spørgsmaal, tror jeg, at man ogsaa maa sige, Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse har et vist berettiget Krav paa, at man tager Hensyn til, hvorvidt den anbefaler eller ej. De ere alle fire ikke anbefalede.

Jeg vil fremdeles tillade mig at gøre opmærksom paa, at hvis Udvalget havde holdt sig Landstingets gamle Regel efterrettelig, skulde Udvalget have foreslaaet at nægte Indfødsret til 21 Ansøgere. I Stedet for have vi nøjedes med at foreslaa disse 19, af hvilke det dog for de 15's Vedkommende maa siges at være en Udsættelse af Spørgsmaalet.

Endnu skal jeg til Slutning kun tilføje med Hensyn til det af Ministeren stillede og af Udvalget tiltraaede Vændingsforslag, at det angaar den af Ministeren ved Lovens Fremsettelse anmeldte Nils Døffstrøm; Udvalget har ikke fundet Betænkelse ved at foreslaa ham optagen paa Lovforslaget.

Formanden: Inden vi gaa videre, gør jeg med Hensyn til Afstemningen den Bemærkning, at — Udvalget har jo allerede nævnt det i Betænkningen — Udvalgets Vændingsforslag, som omfatter 19 Numre paa Lovforslaget, kan gøres til Genstand for delt Afstemning, idet denne kan begæres for hvert enkelt Numer. I Følge den hidtidige Praksis i den Slags Sager anses nemlig hvert Numer, altsaa hver Person, som en Paragraf i et Lovforslag. Jeg nævner det, da det jo er muligt, at en eller anden ikke er fortrolig med denne tidligere Praksis. Selvfølgelig maa man, forinden Afstemningen begynder, underrette mig om, hvad det er for Numre, man vil have særlig Afstemning over; er det ikke stiftet til den Tid, gaar jeg ud fra, at særlig Afstemning ikke forlanges.